

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จอห์น กอว์รีส์ และบรูซ บราวน์ (John Gawrys jr. and O. Bruce Brown, 1970) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นการสร้างกระบวนการเพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับ ความอบอุ่น และเปิดโอกาส ให้สมาชิกภายในกลุ่มได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา จุดประสงค์จะถูกสร้างขึ้นจากสมาชิกภายในกลุ่ม การเข้าร่วมกลุ่มของสมาชิกจะไม่มีการบังคับ สมาชิกจะเข้าร่วมกลุ่มด้วยความสมัครใจ มีจุดสนใจร่วมกัน มีปัญหาาร่วมกัน^๑ ซึ่งตรงกับความเห็นของ ยาลอม (Yalom, 1970) ที่ว่า ความรู้สึกที่ว่า "เราลงเรือลำเดียวกัน" เป็นเหตุผลสำคัญที่ช่วยให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มประสบผลสำเร็จ^๒

๒ โดโรธี โรเจอร์ส (Dorothy Rogers, 1962) ให้ความเห็นว่า การที่เด็กมาเข้ากลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกัน เป็นการตอบสนองของความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความรู้สึกโดดเดี่ยว ความสัมพันธ์ในกลุ่มจะช่วยให้เด็กได้มีโอกาสรู้จักกับเพื่อนใหม่ และมีโอกาสรู้จักตนเองตาม

^๑ John Gawrys, Jr. and O Bruce Brown, Group Guidance and Counseling in the Schools (New York : McGraw-Hill Book Co., 1970) p. 21

^๒ I Yalom. The Theory and Practice of Group Psychotherapy (New York : Basic Books, 1970) pp. 81 - 82

ความเป็นจริงมากขึ้น เมื่อได้มองตนเองด้วยสายตาของผู้อื่น ปฏิกริยาตอบสนองของผู้อื่น จะบอกให้เด็กทราบว่า เขาอยู่ในขอบเขตของการยอมรับของเพื่อนหรือไม่ เมื่อเด็กได้รับคำยกย่องหรือติชม เขาจะพัฒนาทัศนคติเกี่ยวกับตนขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว^๑ นอกจากนี้ บุญนิจ คัดโนภาส ให้ความเห็นว่ จากการเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะทำให้เด็กได้ค้นพบสิ่งต่อไปนี้

๑. เพื่อน ๆ ของเขาก็มีปัญหาเช่นเดียวกัน
๒. แม้ว่าตนจะมีความผิด เพื่อน ๆ ก็ยังช่วยแก้ไข แสดงว่าเพื่อน ๆ ยอมรับตน
๓. อย่างน้อยที่สุดก็มีผู้ใหญ่คนหนึ่ง คือผู้ให้คำปรึกษายอมรับตน
๔. เขามีความสามารถที่จะเข้าใจ ยอมรับ และช่วยเหลือเพื่อน
๕. เขาสามารถไว้วางใจคนอื่น ๆ ได้
๖. เขาได้แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา เกี่ยวกับเรื่องของตนเอง และเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเชื่อว่า ช่วยให้เขาเข้าใจและยอมรับตนเอง^๒

อำนวย ทะพิงค์แก ได้ทำการศึกษาพบว่า นักศึกษาร้อยละ ๗๐ มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษามีประโยชน์ต่อการปรับตัว ทำให้มีความอบอุ่นใจ และมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น นักศึกษาร้อยละ ๖๕ เสนอแนะว่า ควรเสนอให้ทางมหาวิทยาลัยตั้งสำนักงานให้คำปรึกษาเพื่อช่วยนักศึกษาแก้ปัญหาต่าง ๆ^๓ และจากการวิจัยของโรเจอร์ส (Rogers, 1902) โดยการออกแบบสอบถาม ให้สมาชิกที่เคยได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ๔๔๑ คน ตอบ พบว่าสมาชิกร้อยละ ๔๗ มีความเห็นว่ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

^๑ Dorothy Rogers, The Psychology of Adolescence. (New York: Appleton Century - Crofts, 1962) pp. 340-342.

^๒ บุญนิจ คัดโนภาส, "การแนะแนวหมู่," วารสารแนะแนว ๑๒ (สิงหาคม - กันยายน, ๒๕๒๑) : ๔๔.

^๓ อำนวย ทะพิงค์แก, "การศึกษาอิทธิพลของการให้คำปรึกษาหาหรือต่อผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่," วารสารแนะแนว ๔ (มกราคม - มีนาคม, ๒๕๑๓) :

ที่น่าพึงพอใจ สมาชิกร้อยละ ๓๐ มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ให้ผลในทางสร้าง
 สรรค์ และสมาชิกร้อยละ ๔๕ มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ให้ประสบการณ์ที่มีค่า
 และมีความหมายยิ่ง ^๑

นักเรียนที่เพื่อนซิงซิงมักจะเป็นนักเรียนที่ปราศจากเพื่อน เฮลเบิร์น (Heilburn)
 กล่าวว่า เด็กพวกนี้มักคิดว่าตนเองไม่เป็นที่ต้องการของสังคม เป็นพวกที่มีบุคคลิกภาพเก็บตัว
 หรือไม่คบค้าสมาคมกับผู้อื่น มีความว่านใจ และมีความรู้สึกไวต่อสิ่งที่เกิดขึ้นว่าเป็นสิ่งที่มาคุก
 คามหรือซิงซิงตน ^๒

✓ ออซูเบล (Ausubel, 1954) ได้กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับทาง
 สังคมของนักเรียนที่เพื่อนซิงซิงนี้ว่า เด็กพวกนี้มักจะมี ความสนใจอยู่แต่เฉพาะตนเอง มีความ
 ก้าวร้าว เพื่อเรียกร้องความสนใจและยอมรับจากเพื่อน ๆ ชอบชมขู่รังแกเพื่อน ชอบแสดงตน
 ชอบแทรกแซง ชอบบ่นกวนใจ วิจารณ์ด้วยอารมณ์โกรธง่าย ^๓ บูนนี่ (Booney 1943)
 กล่าวว่า เด็กพวกนี้มักจะประสบความสำเร็จล้มเหลวที่จะ เรียนรู้วิธีการให้และรับ ในการเล่นหรือ
 ทำงานร่วมกับกลุ่มเพื่อน มีความล้มเหลวในการพัฒนาทักษะทางสังคม มีประวัติทางสังคมแบบ
 ถูก ชมขู่มามาก เป็นเด็กที่พ่อแม่ซิงซิง หรือพ่อแม่รักมากปกป้องมาก มีลักษณะที่พึงพิงผู้อื่นมาก

^๑ Robert W. Siroka, Ellen K. Siroka and Selbent A. Schlon.
Sensitivity Training and Group Encounter. (New York : Grosset &
 Dunlop, 1972) pp. 30-31.

^๒ Norman Alexander Cameron, The Psychology of Behavior
 Disorders : a biosocial interpretation (Boston : Houghton Mifflin,
 1947) p. 14.

^๓ David P. Ausubel, Theory and Problems of Adolescent
 Development (New York : Grune & Stratton, 1954) pp. 373-374.

เกินไป มีความกลัว และขาดความมั่นใจที่จะสร้างความสัมพันธ์อันน่าพึงพอใจทางสังคม^๑
คูห์เลน และ เบรทซ์ (Kuhlen and Bretsch, 1947) ได้ให้ข้อคิดว่า การที่เด็กเหล่านี้
มีบุคลิกภาพที่เพื่อนไม่ยอมรับอย่างรุนแรง เนื่องมาจากการแสดงออกมากเกินไป แต่ทว่าไร้
สมรรถภาพในการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม หรือเหตุการณ์อื่น ๆ ของกลุ่ม และยังมี
ลักษณะอื่น ๆ เช่น ความขลาดกลัว ความอาย มีพฤติกรรมแบบหลีกเลี่ยง แยกตัวออกจากสังคม
แสดงความไม่สนใจในทางสังคม และความทอดอาลัยออกมาอย่างเห็นได้ชัด^๒

อัลแมน (Ulman, 1957) ได้ทำการศึกษาพบว่า มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ต้อง
ออกจากโรงเรียนกลางคัน อันเนื่องมาจากปัญหาที่เพื่อนชิงชัง และการปรับตัวทางสังคม^๓
กรอนสันด์ (Gronlund, 1957) กล่าวว่า เด็กที่เพื่อนชิงชังนอกจากจะต้องประสบปัญหา
การปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพแวดล้อมแล้ว ความขัดแย้งในระหว่างกลุ่มและความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคล ยังเป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ และ
ไม่มีความสุข^๔

^๑M.E. Booney, "Personality Traits of Socially Successful and Socially Unsuccessful Children," Journal of Educational Psychology, 34 (March, 1943) : 449 - 473.

^๒R.G. Kuhlen and H.S. Bretsch, "Sociometric Status and Personal Problem of Adolescents," Sociometry 10 (October, 1947): 122 - 132.

^๓C.A. Ulman, "Teacher Peers and Tests as Predictors of Adjustment," Journal of Education Psychology 4 (August, 1957) : 257 - 267.

^๔Norman Edward Gronlund, Sociometry in the Classroom (New York : Harper, 1957) p. 176.

เนื่องจากเด็กที่เพื่อนซิงซังต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ทั้ง ๆ ที่เด็กเหล่านี้ ต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกลุ่ม ต้องการที่จะปรับตัวทางสังคมให้ดีขึ้น^๑ เจนนิงส์ (Jennings, 1959) กล่าวว่า เด็กที่เพื่อนซิงซังเหล่านี้ขาดคุณลักษณะและทักษะที่สำคัญ และจำเป็นทางสังคม ที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ เด็กเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น โดยเฉพาะครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก บริการแนะแนวของโรงเรียนจะช่วยให้เด็กได้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว^๒

กรอนสันด์ (Gronlund, 1957) กล่าวว่า บริการที่กระทำได้ผลในการช่วยเหลือเด็กที่เพื่อนซิงซัง คือการจัดให้เด็กได้อยู่ในกลุ่มที่เขาชอบพอกัน ในการจัดกิจกรรมให้เด็กได้เข้าร่วมสังสรรค์ในทางสังคม การให้ความรู้และการฝึกฝนทักษะที่สำคัญ และจำเป็นในการเข้าร่วมมีความสัมพันธ์ทางสังคม ตลอดจนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม^๓

การวิจัยและทัศนะต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ ได้เป็นรากฐานของความคิดสำหรับการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งใจที่จะทำการศึกษาริชัยในเรื่องนี้ เพื่อที่จะได้ทราบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะช่วยให้เด็กที่เพื่อนซิงซังมีการปรับตัวทางสังคมได้อย่างไรหรือไม่

แนวคิดพื้นฐานและ เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดพื้นฐานและการวิจัยทางการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่ใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาค้างนี้ พอจะประมวลได้เป็น ๔ หมวดคือ

- (๑) ปรัชญาของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
- (๒) พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม

^๑ Rogers, The Psychology of Adolescence, p. 360.

^๒ Helew Hall Jennings, Sociometry in Group Relation (Washington D.C. : American Council on Education, 1959) p. 366.

^๓ Gronlund, Sociometry in the Classroom, pp. 279 - 288.

(๓) พฤติกรรมของผู้ที่จะเป็นผู้นำกลุ่ม

(๔) การวิจัยโดยใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนที่มี

ปัญหาในด้านต่าง ๆ

X (๑) ปรัชญาของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น มีปรัชญาหรือหลักการในอันที่จะช่วยเหลือบุคคลดังต่อไปนี้

๑. การเปิดเผยตนเอง จุดประสงค์ที่สำคัญ ก็เพื่อที่จะสร้างสายใยแห่งการเชื่อมโยงระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การเปิดเผยตนเอง ควรจะได้รับการพัฒนาให้ถึงจุดที่ว่า สมาชิกสามารถจะแบ่งปัน ถึงสภาพอารมณ์หรือความคิดที่เกิดขึ้นในขณะนั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่สิ่งเหล่านั้นต้องไปเกี่ยวโยงกับสมาชิกอื่นในกลุ่ม จุดรวมที่สำคัญที่สุดคือ "ที่นี่และเดี๋ยวนี้" อดีตจะมาเกี่ยวข้องก็เพียงแต่ในโอกาสที่มันมาสัมพันธ์กับพฤติกรรม ความรู้สึก และความคิดในปัจจุบันเท่านั้น

๒. ความซื่อสัตย์ สมาชิกทุกคนจะต้องมีความซื่อสัตย์ต่อการกระทำของเขาในการตีค่าพฤติกรรม ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด

๓. ความรับผิดชอบ สมาชิกทุกคน จะต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง และของกลุ่ม

๔. การเลือก สมาชิกควรมีลักษณะของการเลือกส่วนตัวที่พัฒนาขึ้น เรื่อย ๆ

๕. การสะท้อนกลับ การสะท้อนกลับของสมาชิก และการประเมินถึงพฤติกรรมของตนเอง จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของตนเองและสมาชิกอื่น

๖. การตัดสินใจ การตัดสินใจส่วนตัว ก่อให้เกิดเส้นทางในการตัดสินใจของกลุ่ม การตัดสินใจเป็นกลุ่ม ต้องอาศัยความร่วมมือของสมาชิกทุก ๆ คน

X (๒) พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ ผู้นำกลุ่มมักจะมีขอบเขตของการสนทนากว้าง ๆ ในลักษณะต่อไปนี้คือ

๑. การไม่พูดถึงเรื่องนอกกลุ่ม สมาชิกควรจะพูดถึงเฉพาะแต่บุคคลที่กำลังเสนอ หรือได้รับบทบาทอยู่ และควรจะสื่อสารกับสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่มโดยตรง สิ่งใดก็ตามที่ พูดกันในกลุ่ม ควรเป็นความลับ ไม่นำไปพูดนอกกลุ่ม

๒. การฟัง สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้ฟังทั้งเนื้อหา และความรู้สึกของสมาชิก คนอื่นที่กำลังพูด เมื่อสมาชิกคนใดรู้สึกว่า การฟังในขณะนั้นทำได้ลำบาก ควรจะรีบบอกผู้พูด แทนที่จะปล่อยให้ผ่านไป

๓. การวิพากษ์วิจารณ์ สมาชิกควรจะพูดถึงสิ่งที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ ที่นี้ เตี้ยวนี้ อย่างไร และจะเปลี่ยนอะไร ไม่ใช่คำถามว่าทำไม เพราะจะทำให้ผู้ตอบคิดหาเหตุผล แก่ตัวเข้าข้างตนเอง

๔. การใช้สติปัญญาคิดในรูปของเหตุผล (ไม่ใช่อารมณ์) สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้แสดงออกถึงการร่วมแบ่งปันความคิดและความรู้สึก ซึ่งเป็นส่วนตัว การอภิปรายที่ผิดพลาด เปลี่ยนกันไป ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของสังคม จะเคลื่อนเข้าสู่ความสนใจ เรื่องราวเฉพาะของแต่ละบุคคล

๕. การตั้งคำถาม การถามควรทำในลักษณะขอคำอธิบายเพิ่มเติม หรือขอความเห็น

๖. การเจาะระดับความรู้สึก จะมีประโยชน์ต่อสมาชิกผู้ซึ่งรู้ว่าเขาคือใคร และรู้สึกอย่างไร อย่างแท้จริง

๗. การใช้ภาษา "ฉัน" สมาชิกจะได้รับคำเตือนว่า ให้พูดคำว่า "ฉัน" แทนที่จะเป็น "คนเรา" หรือ "บางคน"

๘. การให้เดา สมาชิกจะพบว่า มีประโยชน์มาก ในการที่เขาพยายามจะบอกถึงสิ่งที่เขาพยายามเสี่ยง

๙. ลัทธิ "ควรจะ" "ควรจะ" เป็นตัวหน่วยเหนี่ยวความก้าวหน้าของกลุ่มมากในการคิด ถ้าจะใช้คำว่า "มันเป็นเช่นนั้น" จะสมควรกว่า

๑๐. ความคิดและความรู้สึก สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้เข้าใจว่าสิ่งที่เขาคิดและรู้สึกนั้นแยกจากกัน

(๓) พฤติกรรมของผู้นำกลุ่ม

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ผู้นำกลุ่มจะเป็นกุญแจที่สำคัญที่สุดในการจะเชื่อเพื่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ให้เกิดขึ้น เขามักจะดำเนินการในแง่ต่าง ๆ ดังนี้คือ

๑. การช่วยให้งอกงาม ให้เปลี่ยนแปลง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้นำกลุ่มสามารถประเมินความสามารถที่ปรากฏในกลุ่มของสมาชิก และมอบหมายให้แต่ละคน ได้รับบทบาทที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการพัฒนาจากกลุ่มได้ การแบ่งปัน การสนับสนุน การตัดสินใจ และการเรียนรู้เป็นกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ถ้าผู้นำกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ทำ

✓ ๒. การเริ่มต้น ผู้นำกลุ่มควรจะต้องเป็นคนที่กระตือรือร้น คล่องแคล่วในระดับหนึ่งที่จะสามารถเริ่มต้นกิจกรรมกลุ่มได้ ซึ่งมีหลายวิธีด้วยกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะขององค์ประกอบต่างๆ เช่น ลักษณะของกลุ่ม ขนาดของกลุ่ม และรูปแบบของผู้นำกลุ่ม ซึ่งแตกต่างกันออกไป

✓ ๓. การสอดแทรก ในบางโอกาสผู้นำกลุ่มอาจจะต้องสอดแทรกความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม การป้องกันสิทธิของสมาชิกบางคน การรักษาเวลาการปิดกลุ่ม ด้วยวิธีการที่เหมาะสม ถึงแม้ว่าจะมีสมาชิกบางคนในกลุ่มทำหน้าที่นี้อยู่แล้วก็ตาม

✓ ๔. การรักษากฎ ผู้นำกลุ่มจะต้องพยายามให้สมาชิกตระหนักถึงการรักษากฎ

✓ ๕. การเป็นแบบ ผู้นำกลุ่มจะต้องสาธิตให้สมาชิกดูถึงพฤติกรรมที่เหมาะสม ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในกลุ่ม

✓ ๖. การให้คำปรึกษา ผู้นำกลุ่มจะทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทั้งในและนอกกลุ่ม แต่มีกฎอยู่ว่า การให้คำปรึกษานอกกลุ่มมักจะใช้ในตอนเริ่มต้นของการเข้ากลุ่ม เนื้อหาที่ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น ตามปกติจะเกี่ยวกับการอภิปรายซึ่งอยู่ภายในกลุ่ม °

° เอกสารอัดสำเนาประกอบการสอนวิชา "การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม" แผนก

(๔) การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ต่อนักเรียนที่มีปัญหา ตลอดจนการใช้ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สำหรับ เรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับนักเรียน พอจะประมวลได้ดังนี้

แคปแลน (Caplan, 1957) ได้ทำการศึกษากับเด็กนักเรียนชาย ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีประวัติเกี่ยวกับการต่อต้านต่อกฎของโรงเรียน พบว่า การรู้จักตนเองและการยอมรับตนเอง มีพัฒนาการที่ดียิ่งขึ้น แตกต่างจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ผลที่เกิดขึ้นนั้นได้ มาจากการให้คำปรึกษา ๑๐ ครั้ง ๆ ละ ๔๐ นาที แต่ในคำปรึกษาการแล้วปรากฏว่าไม่พบความ เปลี่ยนแปลงเลย ^๑

อาร์บักเคอร์และบอย (Arbuckle and Boy, 1961) ได้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม แก่นักเรียน จำนวน ๑๒ คน ซึ่งมารับบริการหลังจากเลิกเรียนแล้ว เป็นประจำทุกวัน ได้พบว่า คำเฉลี่ยของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตนในอุดมคติ (Ideal Self) และตนที่เป็นจริง (Real Self) นั้นสูงขึ้นกว่าเดิม ในการให้คำปรึกษาครั้งหลัง เมื่อเปรียบเทียบกับครั้งแรก และจากการประเมินค่าของครูต่อกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่ามีพัฒนาการที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ^๒

กอฟฟอร์ด (Gawford, 1962) ได้ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบยืดหยุ่นได้ทั้ง ความยาวนานของเวลา ที่นักเรียนมาพบครูนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของปัญหาที่นักเรียนมาขอคำปรึกษา และขั้นของการพัฒนาในการแก้ปัญหา ในตอนจบของการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง นักเรียนจะต้อง เขียนรายงานถึงความก้าวหน้าของทัศนคติ และความประพฤติของเขา ในการนี้ผู้ซึ่งอยู่ในระดับ บริหาร ได้ให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิด ในการประเมินถึงการเปลี่ยนแปลงทางความประพฤติ

^๑ S.W. Caplan, "The Effect of Group Counseling on Junior High School Boys' Concept of Themselves in School," Journal of Counseling Psychology 4 (February, 1957) : 124 - 128.

^๒ D.S. Arbuckle and A.V. Boy, "Client-Centered Therapy in Counseling Students with Behavior Problems," Journal of Counseling Psychology 8 (November, 1961): 136 - 139

ในขณะที่การให้คำปรึกษากำสั่งดำเนินไปด้วยดี ผู้ให้คำปรึกษา นักเรียน และผู้บริหาร ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า ทศนคติและความประพฤติที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น เป็นผลมาจากโครงการให้คำปรึกษานั้นเอง^๑

ไบรอัน และยังเกอร์ (Bryan and Younker, 1962) ได้ให้บริการการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม แก่เด็กเรียนหญิงในระดับ ๘ จำนวน ๖ คน ซึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงหน้าที่ ได้พบความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก เกี่ยวกับการยอมรับในปัญหาและการปรับตัว พบว่าสภาพของปัญหาเกิดขึ้นมาจากความคับข้องใจทางบ้าน^๒

แลคเซอร์ ควอเตอร์ แคทเธอริน และเคนเนดี (Laxer, Quarter, Catherine and Kennedy, 1967) ได้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนชายในระดับ ๘ ซึ่งมีอายุระหว่าง ๑๓-๑๖ ปี ของโรงเรียน ๓ โรงเรียน คัดเลือกมาโรงเรียนละ ๒๐ คน เฉพาะนักเรียนที่ชอบฝ่าฝืนต่อระเบียบของโรงเรียนอย่างร้ายแรง ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่เคยร่วมอยู่ในงานค่านแนะนำของโรงเรียนมาอย่างน้อย ๓ ปี และมีประสบการณ์ในด้านการสอนอย่างน้อยคนละ ๗-๑๔ ปี ผู้ให้คำปรึกษาจะได้รับการฝึก ๔ ครั้ง ซึ่งจะได้รับภาระกระตุ้นให้ใช้เทคนิคที่เขาคุ้นเคย โดยพยายามคัดแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในระยะแรก ผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามให้นักเรียนได้พูดถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ตนอยากจะนำมาพูด เพื่อการอภิปรายกัน ซึ่งอยู่

^๑R.M. Laxer, J.J. Quarter, Catherine Isnor and D.R. Kennedy
"Counseling Small Groups of Behavior Problem Student in Junior High
Schools, Journal of Counseling Psychology 14 (November, 1967) :
454 - 457.

^๒G.R. Bryan and E.M. Younker, "Counseling and Learning
Through Small-Group Discussion," A Multiple Counseling Project for
Predelinquent Eight Grade Girls. In H.I. Driver (Ed.) (Madison :
Monona Publication, 1962 : 293-296.

ในลักษณะของการให้คำปรึกษาแบบยืดย ผู้มารับบริการเป็นศูนย์กลาง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบทดสอบ ๔ ชุดคือ ๑) Alpert - Harper Test Anxiety Scale ๒) แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อที่จะวัดทัศนคติเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา และบริการทางด้านจิตวิทยา ๓) Taylor Manifest Anxiety Scale ๔) ข้อสอบ ๔๐ กระทรงของ Q sort ซึ่งสร้างขึ้นจากของ Catell (1946) การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีการอัดเทปไว้ด้วย โดยใช้เวลารั้งละ ๔๐ นาที อาทิตย์ละ ๒ ครั้ง รวมแล้วแต่ละกลุ่มจะได้รับคำปรึกษาอย่างน้อย ๖๐๐ นาที ผลการทดลองพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการเปลี่ยนแปลงของแต่ละตัวแปรได้นำมาคำนวณและวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวน เพื่อใช้ในการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเลย ในขณะที่อัตราการลดลงของจำนวนความเครียดทางอารมณ์ที่ได้จากผู้รับการทดลองในกลุ่มทดลอง เกือบจะมีนัยสำคัญ ($p > .10$) และการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติต่อการให้คำปรึกษาของผู้มารับบริการในด้านลบ เกือบจะมีนัยสำคัญ ($p > .10$)^๑

ดอนเนลล์ (Donnell, 1978) ได้ทำการศึกษาโดยใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับนักเรียนที่หนีโรงเรียน โดยเน้นถึงความเหมือนกันในระดับสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจ อายุ และการปรับตัวทางสังคม เครื่องมือที่ใช้มี ๓ ชนิดคือ Self Esteem Inventory, Elementary and Secondary School Index และ Health Opinion Survey แบ่งนักเรียนออกเป็น ๔ กลุ่มคือ กลุ่มทดลองที่ ๑ ให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแบบ Gestalt กลุ่มทดลองที่ ๒ ให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม แบบ Transactional Analysis ส่วนกลุ่มควบคุมมี ๒ กลุ่มคือ กลุ่มเด็กนักเรียนที่หนีโรงเรียน และกลุ่มเด็กนักเรียนที่ไม่หนีโรงเรียน

^๑ Laxer, Quarter, Catherine and Kennedy "Counseling Small Groups of Behavior Problem Student....." p. 455.

ผลการทดลองพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างทั้ง ๔ กลุ่ม^๑

เวอนอท (Vernot, 1975) ได้ทำการศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยใช้โปรแกรมเกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายในเกรด เอ จากโรงเรียนแถบชานเมืองจำนวน ๕๒ คน โดยผ่านการคัดเลือกจากเกณฑ์ต่อไปนี้

๑. เป็นเด็กนักเรียนที่ถูกทำหัตถ์อย่างน้อย ๑ ครั้ง ภายใน ๑ ปีที่ผ่านมา
๒. เป็นนักเรียนที่มีอัตราการขาดเรียนมาก โดยไม่ทราบสาเหตุ (อย่างน้อย ๒๐ วัน) จากปีที่ผ่านมา
๓. เป็นนักเรียนที่มีประวัติว่าก่อให้เกิดความเสียหายต่อโรงเรียน เช่นการทะเลาะวิวาท อย่างน้อย ๒-๓ ครั้ง ในปีที่ผ่านมา

นักเรียนเหล่านี้ถูกสุ่มให้อยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งใน ๓ กลุ่มคือ กลุ่มทดลอง (N=19) กลุ่มควบคุม (N=17) และกลุ่มหลอก Placebo Group (N=16)

เครื่องมือที่ใช้มี ๒ ชนิดคือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เพื่อประเมินถึงประสิทธิผลจากการให้คำปรึกษา และ Bristol Social Adjustment Guides (BSAG) เพื่อวัดระดับความประพฤติในโรงเรียน อัตราการมาโรงเรียน และการประเมินผลของครูต่อพฤติกรรมของเด็ก โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้รวบรวมเอากิจกรรมต่าง ๆ ที่เสริมสร้างทักษะในการสื่อสาร การแก้ปัญหา การลดความขัดแย้ง และการตัดสินใจ ผลการทดลองพบว่าทั้ง ๓ กลุ่ม ยังคงมีความประพฤติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่อย่างไรก็ตาม

^๑ William Edward O' Donnell, "The Relative Effectiveness of Transactional Analysis Group Counseling V.S. Gestalt Group Counseling Change in Male Junior High School Truants." Dissertation Abstracts International, vol. 38, No. 11, (May, 1978), p. 2754 A.

ในกลุ่มทดลองนั้นพบว่า มีทัศนคติทางด้านการประพฤติมากกว่ากลุ่มควบคุม^๑

รุตเลจท์ (Rutledge, 1975) ได้ทำการศึกษาถึงผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในระยะสั้น ในด้านการรับรู้สัมพันธภาพทางสังคม กับนักเรียนที่เพื่อนซิงซังและทอดทิ้ง (Isolate - Rejectees) โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับ ๔ และ ๕ จำนวน ๔๐ คน ที่ได้คะแนนต่ำจาก BCCI และตัวแบบซึ่งเป็นนักเรียนที่ได้คะแนนสูงจาก BCCI กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะถูกสุ่มเข้ากลุ่ม ๔ กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก ๑๐ คน คือนักเรียนที่เพื่อนซิงซังและทอดทิ้ง ซึ่งได้คะแนนต่ำจาก BCCI และตัวแบบซึ่งได้คะแนนสูงจาก BCCI กลุ่มที่ ๑ จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และได้รับการแจ้งผล (feedback) กลุ่มที่ ๒ ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม แต่ไม่ได้รับการแจ้งผล กลุ่มที่ ๓ ได้รับการแจ้งผล แต่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มที่ ๔ ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และไม่ได้รับการแจ้งผล กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะพบกันสัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ติดต่อกัน ๕ สัปดาห์ ส่วนกลุ่มที่ได้รับการแจ้งผล (feedback) สมาชิกจะได้รับบัตรคอมพิวเตอร์แจ้งผลจากแบบสอบถาม BCCI เครื่องมือที่ใช้มี ๓ ชนิดคือ Barclay Classroom Climate Inventory (BCCI) เป็นเครื่องมือที่ครูเป็นผู้ประเมินถึงบุคคลิกภาพและการปรับตัวของเด็ก Personalized Affective Learning Segments (PALS) เป็นเครื่องมือที่เด็กประเมินการรับรู้เกี่ยวกับตน และการปะทะสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ตลอดจนการเรียนรู้จากประสบการณ์ Piers - Harris Children's Self Concept Scale เป็นเครื่องมือที่เด็กประเมินทัศนคติ ผลการทดลองพบว่า ไม่มีควา

^๑ Gerard Gratton Vernot "A Study of the Effectiveness of Group Counseling Using a Human Relations Treatment Program with Disruptive Tenth Grade Boys," Dissertation Abstracts International, vol. 36, No.6 (December, 1975), p. 3420 A.

แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มทั้ง ๔ กลุ่ม^๑

เดสรัตส์ (Richard George Desrats, 1975) ได้ศึกษาถึงผลของพัฒนาการและการใช้ตัวแบบในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน การปรับตัว และ อत्मโนทัศน์ของเด็กวัยรุ่น ที่อยู่ในสถาบันเลี้ยงเด็ก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุระหว่าง ๑๑-๑๔ ปี จากสถาบันเลี้ยงเด็ก จำนวน ๕๔ คน ซึ่งสุ่มมาจากกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด ๗๓ คน แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม เป็นกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ ๑ แบ่งเป็นกลุ่มย่อย ๓ กลุ่ม จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มพัฒนาการ (The Developmental Group Counseling) ซึ่งสมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้อภิปรายในหัวข้อที่ตนสนใจ โดยที่ผู้นำกลุ่มจะอำนวยความสะดวกให้เกิดสัมพันธภาพในกลุ่ม โดยสร้างบรรยากาศของการตั้งใจฟัง ยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน กลุ่มทดลองที่ ๒ แบ่งเป็นกลุ่มย่อย ๓ กลุ่ม เช่นเดียวกัน จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบมีตัวแบบ (Modeling Group Counseling) ซึ่งมุ่งความสนใจที่การศึกษาเฉพาะราย และทักษะในสัมพันธภาพทางสังคม ซึ่งสมาชิกเสนอแนะขึ้นมาขณะนั้น หลังจากนั้นจะมีการอภิปรายถึง Audiotape Role - play Models ส่วนกลุ่มทดลองจะมีการพบปะกัน โดยอภิปรายถึงเรื่องทั่ว ๆ ไปที่สมาชิกสนใจ และดูภาพยนตร์เกี่ยวกับการศึกษา สมาชิกแต่ละกลุ่มจะพบกันสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ๆ ละ ๕๐ นาที เป็นเวลาติดต่อกัน ๕ เดือน สำหรับการวัดผลนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดโดยเกรดเฉลี่ย (GPA) ส่วนการปรับตัวเครื่องมือที่ใช้คือ ๑) School Adjustment Rating ๒) Behavior Rating ๓) California Test of Personality ๔) Coopersmith Self - Esteem Inventory Measured Self - Concept โดยที่เครื่องมือทุกชิ้นจะใช้วัดก่อนและหลังการให้คำปรึกษา ผลการ

^๑ Pearl Black Rutledge "Effects of Short - Term Multiple Treatment Group Counseling on Social Interaction Perceptions of Isolate - Rejectees in Fifth and Sixth Grade," Dissertation Abstracts International, vol. 36, No. 3 (September, 1975), p. 1315 A.

ทดลองพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการศึกษาทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า ควรจะยืดระยะเวลาให้คำปรึกษาเป็น ตลอดปีการศึกษา มีการฝึกทักษะบางประการแก่ผู้ให้คำปรึกษา การคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่ม การให้มี Self - Report ตลอดจนการจำกัดตัวแปรของการทดลองให้แคบลง^๑

แซมมวอลริช (Samulewicz, 1975) ได้ทำการศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ยึดผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง และ Workshop ต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์วิจารณ์ อัดมโนทัศน์ และการปรับพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมที่มีปัญหาในด้านการปรับตัว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ๔๒ คน เป็นชาย ๒๖ หญิง ๑๖ คน ซึ่งมีระดับ I.Q. ๘๔-๑๑๕ นักเรียนทั้งหมดจะได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๑ กลุ่ม โดยที่กลุ่มทดลองแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยกลุ่มย่อย ๓ กลุ่ม ๆ ละ ๗ คน สมาชิกในกลุ่มจะพบกันสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ติดต่อกัน ๕ สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ ๑ จะเน้นถึงการแสดงออกของอารมณ์และความรู้สึก (Affective, Client - Centered Group) กลุ่มทดลองที่ ๒ เน้นการวิเคราะห์วิจารณ์โดยใช้ความคิด (Cognitive Critical Thinking Group) ผู้ให้คำปรึกษาจะพิจารณาใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่เหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกพัฒนาริธีการแก้ปัญหาเมื่อประสบกับสภาพการณ์นั้น กลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับการให้คำปรึกษา เครื่องมือที่ใช้คือ ๑) Watson - Glaser Critical Thinking Appraisal (WGCTA) ๒) Testessee Self - Concept Scale (TSCS) ๓) Devereuse Adolescent Behavior Rating Scale (DAB)

ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการ

004517

^๑ Richard George Desrats "The Effects of Developmental and Modeling Group Counseling on Adolescents in Child Care Institutions," Dissertation Abstracts International, Vol. 36, No. 5 (November, 1975), p. 2625 A.

วัดโดยใช้เครื่องมือทั้ง ๓ ชนิด และจากการทดลองนี้ใช้ผู้ให้คำปรึกษา ๒ คน จึงได้ใช้วัดความแตกต่างของคะแนนของผู้ให้คำปรึกษาทั้งสอง ในกลุ่มทดลองทั้ง ๒ กลุ่ม พบว่า ประสิทธิภาพของผู้ให้คำปรึกษามีผลต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มด้วย^๑

Guyer (Guyer, 1978) ได้ทำการศึกษาถึงผลของการใช้กิจกรรมชั้นนำที่ไม่ใช้คำพูดในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมจาก ๒๐ โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างจะถูกสุ่มเข้ากลุ่ม ๒ กลุ่ม ซึ่งมีผู้ให้คำปรึกษาคนเดียวกัน กลุ่มทดลองจะได้รับกิจกรรมชั้นนำที่ไม่ใช้คำพูด (Nonverbal Warm-Up Exercises) ก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มควบคุมจะได้รับกิจกรรมชั้นนำที่ใช้คำพูด (Verbal Warm-Up Exercises) แต่ละครึ่งจะมีการบันทึก Video Tape และมีการประเมินถึงลักษณะท่าทาง โดยผู้มีประสบการณ์ ซึ่งได้รับการฝึกในด้านนี้โดยเฉพาะ นักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มจะต้องทำแบบทดสอบ Tennessee Self - Concept Scale ก่อนและหลังการเข้ากลุ่ม ผลการทดลองพบว่าเด็กวัยรุ่นในกลุ่มทดลอง แสดงถึงการเปิดเผยตนเองจากท่าทางมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ และพบว่าการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับอันมโนทัศน์ในกลุ่มทดลอง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕^๒

^๑ Edward Samulewicz, "The Effects of Critical Thinking and Group Counseling Upon Behavior Problem Students" Dissertation Abstracts International, vol. 36, No. 5 (November, 1975), p. 2645 A.

^๒ Charles Grayson Guyer, "The Effects of Nonverbal Warm-up Exercises Upon Group Counseling Effectiveness With Adolescent Groups," Dissertation Abstracts International, vol. 39, No. 5 (November, 1978), p. 2754 A.

กิลเบรท (Gilbreath, 1968) ได้ทำการศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายระดับวิทยาลัยจำนวน ๔๗ คน ซึ่งตอบรับจดหมายชักชวนให้เข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จากกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักศึกษา ที่มีผลการเรียนต่ำ จำนวน ๔๓ คน กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔๗ คนนี้จะต้องทำแบบทดสอบ เพื่อที่จะแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม จากคะแนนเฉลี่ยของระดับความต้องการที่จะพึ่งพิง คือ กลุ่มพึ่งพิงสูง (High Dependency Group) และกลุ่มพึ่งพิงต่ำ (Low Dependency Group) จากนั้นแต่ละกลุ่มจะได้รับคำปรึกษาครั้งนี้ ๒ กลุ่มของกลุ่มพึ่งพิงต่ำ จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง (Non directive) ในกลุ่มนี้ผู้ให้คำปรึกษา จะเป็นผู้อาวุโสโครงการให้คำปรึกษา (Leader - Structured) อีก ๒ กลุ่มของกลุ่มพึ่งพิงต่ำ จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบนำทาง (Directive) ในกลุ่มก็เปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มเป็นผู้กำหนดแนวทางของกลุ่มเอง (Group Structured) และในกลุ่มพึ่งพิงสูงอีก ๔ กลุ่ม ก็ทำเช่นเดียวกันกับกลุ่มพึ่งพิงต่ำ อีก ๔ กลุ่มเป็นกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการให้คำปรึกษา ในกลุ่ม L.S นั้น จะเน้นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบของอารมณ์ในส่วนลึกของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน เช่น ความกังวลใจสูงและการเก็บกด ความไม่สามารถที่จะแสดงอารมณ์และความโกรธออกมาอย่างเปิดเผย ความอ่อนแอของ ego และจุดประสงค์ค่านิยมที่ไม่เป็นความจริงและคลุมเครือ ผู้ให้คำปรึกษาจะเปิดโอกาสให้กลุ่มได้อภิปรายถึงความรู้สึกและประสบการณ์ของเขาอย่างอิสระ ซึ่งเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ยกขึ้นมา และยกเอาพฤติกรรมของนักเรียนอื่นที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมาเปรียบเทียบให้เห็น ส่วนในกลุ่ม G.S นั้นจะเน้นถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มในขณะนั้น ซึ่งสมาชิกในกลุ่มสนใจ เช่น นิสัยในการเรียน ตารางการทำงาน วิธีการบันทึก หรือความรู้สึกของเขาที่มีต่อความล้มเหลวในการเรียน ผู้นำกลุ่มมีบทบาทเหมือนสมาชิกคนหนึ่ง ความเป็นไปภายในกลุ่มขึ้นอยู่กับทัศนคติของสมาชิกมากกว่าผู้นำกลุ่ม ผลการทดลองพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมี G.P.A. สูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และมี G.P.A. สูงขึ้นกว่าเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่หลังจาก ๓ เดือนผ่านไปแล้วพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมี G.P.A. ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ผลการศึกษาดังนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายที่มีปัญหาทางการเรียน มีระดับความพึ่งพิงสูง และถูกจัดอยู่ในประเภทเก็บตัว อยู่ในระเบียบวินัย จะแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของ G.P.A. อย่างสูง ถ้าเขาได้ร่วมอยู่ในกลุ่มที่มีระดับการนำสูง

(Leader - Structured)^๑ และจะมีพัฒนาการของ G.P.A. น้อยมาก ถ้าอยู่ในกลุ่มที่มีระดับการนำคำ ในทางกลับกันนักเรียนที่มีระดับความพึงพิงต่ำ จะมีพัฒนาการของ G.P.A. มากเมื่ออยู่ในกลุ่มที่มีระดับการนำคำ

ลี (Lee, 1977) ได้ทำการศึกษารถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของคนปัญญาอ่อน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นคนปัญญาอ่อนที่มี I.Q. เฉลี่ย ๔๗ เป็นชาย ๒๐ หญิง ๒๔ ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีโครงสร้าง (Structured - Group) ผู้ให้คำปรึกษารับบทบาท ๒ อย่างคือ เป็นผู้นำกลุ่มและเป็นแบบอย่าง (Teacher - Model) โดยมุ่งความสนใจไปที่การปรับตัวทางสังคม และการปรับตัวเฉพาะบุคคล กลุ่มตัวอย่างจะถูกแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง (N. 20) และกลุ่มควบคุม (N. 24) ผู้นำกลุ่มได้รับฝึกในด้านนี้โดยเฉพาะ เพื่อช่วยให้สมาชิกที่มีปัญหาเหล่านี้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมในสังคม การแสดงบทบาท ท่าทาง ความรู้สึก การผูกมิตร เป็นต้น สำหรับการวัดระดับของพัฒนาการที่เปลี่ยนแปลงไปใช้เครื่องมือ ๒ อย่างคือ Peabody Picture Vocabulary Test และ Adaptive Behavior Scale ซึ่งเพื่อนในกลุ่มเป็นผู้ประเมิน ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงที่สูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕^๒ ซึ่งการทดลองที่สอดคล้องกับการศึกษาของ แอสตราจัน (Astrachan, 1955) ซึ่งพบว่า จากการสัมภาษณ์

^๑Stuart H. Gilbreath, "Appropriate and Inappropriate Group Counseling with Academic Underachievers," Journal of Counseling Psychology 15 (November, 1968) : 506 - 511.

^๒Dong Yul Lee, "Evaluation of a Group Counseling Program Designed to Enhance Social Adjustment of Mentally Retarded Adults," Journal of Counseling Psychology 24 (July, 1977) : 318 - 323.

และอภิปรายกันในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีประโยชน์ต่อการฟักฟื้นของเด็กวัยรุ่นปัญญาอ่อน^๑ และจากการศึกษาในทำนองเดียวกันของ วิลคอก และ กัททรี (Wilcox and Guthrie, 1957) ได้รายงานถึงประสิทธิผลของการอภิปรายในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งทำกับผู้หญิงปัญญาอ่อน โดยพยายามกระตุ้นให้เขาเหล่านี้แสดงออก โดยการพูดถึงความกลัว และความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยของเขา รวมทั้งความรู้สึกด้อยและเป็นปฏิกิริยา พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านการปรับตัวทางบุคคลิกภาพและทางสังคม อยู่ในขอบเขตของระดับสมองที่แต่ละคนจะได้รับ^๒

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1978) ได้ทำการศึกษาถึงผลของการฝึกทักษะทางสังคม ต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคมที่ไม่เหมาะสม ของคนปัญญาอ่อน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็น คนปัญญาอ่อน ๒๖ คน แบ่งโดยวิธีสุ่มออกเป็น ๓ กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ ๑ จะได้รับการฝึกโดยใช้ตัวแบบ (Modeling) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) การให้ผลสะท้อนกลับ ถึงการแสดงออก (feedback of Performance) และการให้คำชม กลุ่มทดลองที่ ๒ จะได้รับการฝึก โดยให้อภิปรายในหัวข้อที่เกี่ยวกับ บุคคลิกภาพและการแสดงออก การสื่อสารระหว่างบุคคลและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ส่วนกลุ่มควบคุมจะมีการอภิปรายถึงเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น เหตุการณ์ปัจจุบัน รูปภาพ หนังสือพิมพ์ และกิจกรรมสันตนาการซึ่งตรงกับความสนใจของสมาชิกในกลุ่ม ทุกกลุ่มจะได้รับการฝึกสัปดาห์ละ ๔ ครั้ง เป็นเวลา ๕ สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้

^๑ M. Astrachan, "Group Psychotherapy with Mental Retarded Female Adolescents and Adults," Journal of Mental Deficiency 60 (February, 1955) : 152 - 161.

^๒ G.T. Wilcox and G.M. Guthrie, "Change in Adjustment of Institutionalized Female Defectives Following Group Psychotherapy," Journal of Clinical Psychology 13 (May, 1957) : 9 - 13.

ในการวัด คือ Behavior Problem Checklist และ Inventory of Inappropriate Behavior ผลจากการทดลองไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของทั้ง ๓ กลุ่ม^๑

โอวเสน (Ohlsen, 1973) ได้ให้การปรึกษาแบบกลุ่มกับนักเรียนระดับ ๔ ซึ่งคัดเลือกโดย California Test of Mental Maturity แล้วแบ่งนักเรียนเป็น ๔ กลุ่ม เป็นกลุ่มทดลอง ๒ กลุ่ม และกลุ่มควบคุม ๒ กลุ่ม โดยมีวิธีการดังนี้

๑. ผู้ให้คำปรึกษาทำความคุ้นเคยกับนักเรียนด้วยการถามถึงความคาดหวังที่เขาต้องการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และบอกถึงสิ่งที่เขาคาดว่าจะได้รับจากเขา

๒. ตอบคำถามของเขาเกี่ยวกับประสบการณ์

๓. ประเมินความสำคัญของปัญหาแต่ละคน

สมาชิกจะพบกัน ๒ ครั้งต่อ ๑ สัปดาห์ เป็นเวลา ๘ สัปดาห์ ผู้อำนวยการโครงการเป็นผู้ให้คำปรึกษาทั้ง ๔ กลุ่ม พัฒนาการของผู้ได้รับคำปรึกษา ประเมินจากสิ่งต่อไปนี้

๑. การแสดงออกทางวิชาการ วัดโดย The California Achievement Test Battery และคะแนนที่เป็นเกรดเฉลี่ย ที่ได้ในระดับ

๒. การยอมรับตนเอง และบุคคลอื่น ซึ่งดูจากคำตอบที่ได้จากรูปภาพ และการทดสอบเรื่องราว

๓. พฤติกรรมในการปะทะสัมพันธ์กับบุคคล วัดโดย The Behavior Inventory ซึ่งนักเรียนรายงานตนเอง รายงานจากการสังเกตของเพื่อน จากบิดามารดา และจากผู้ให้คำปรึกษา

^๑ John R. Anderson, "An Investigation of the Effect of Group Social Skill Training on the Inappropriate Social Behavior of Mentally Retarded Adults," Dissertation Abstracts International, vol. 39, No. 6. (December, 1978), p. 3460 A.

ผลการทดลองพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับผู้ที่ได้รับการให้คำปรึกษา โดยเฉพาะการยอมรับตนเอง และผู้อื่นมากขึ้น พฤติกรรมที่บ้านและโรงเรียนได้รับการปรับปรุงมากขึ้น ผลการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ยังคงอยู่นานกว่า ๑๘ เดือน หลังจากการให้คำปรึกษา^๑

^๑ Merle M. Ohben, Group Counseling (New York : Holt Rinehart and Winston, Inc., 1973) pp. 1B - 6B.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของกลุ่มนักเรียนที่เพื่อนชิงชัง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการปรับตัวทางสังคม ของกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชัง ที่ได้รับการฝึกการรับรู้ลึกก่อน กับกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชังที่ไม่ได้รับการฝึก

สมมติฐานในการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งหมายที่จะทดสอบสมมติฐาน ๔ ข้อ คือ

๑. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีการปรับตัวทางสังคมดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม

๒. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีการฝึกการรับรู้ลึกก่อน จะมีการปรับตัวทางสังคมดีกว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่ไม่มีการฝึก

๓. ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่มีการฝึกการรับรู้ลึกก่อน นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบวิวิธกัณฑ์ จะมีการปรับตัวทางสังคมดีกว่า นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบเอกกัณฑ์

๔. ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ไม่มีการฝึกการรับรู้ลึกก่อน นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบวิวิธกัณฑ์ จะมีการปรับตัวทางสังคมดีกว่า นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มแบบเอกกัณฑ์

ขอบเขตของการวิจัย

๑. กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๒๑ โดยผู้วิจัยสุ่มจากนักเรียนในกลุ่มที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบสังคมมิติ ได้ในกลุ่มต่ำ ๒๕% มา ๓๔ คน และจากกลุ่มสูง ๗๕% มา ๔ คน รวม ๔๘ คน

๒. ตัวแปร (Variables) ในการศึกษา คือ

๒.๑ ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ การฝึกการรับความรู้สึกก่อน และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

๒.๒ ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ คะแนนแบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม และความคิดเห็น จากแบบประเมินผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ๓ ฉบับ คือ แบบประเมินการให้คำปรึกษา, แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง และแบบประเมินผลตนเอง

๓. เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

๓.๑ แบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม ซึ่งเป็นแบบ Semantic Differential Scale ดัดแปลงปรับปรุงโดย วิมล โรจนวีระ มีทั้งหมด ๖๐ ข้อ แบ่งเป็น ๔ ด้าน คือ ลักษณะทางร่างกายที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม, ลักษณะทางอารมณ์ที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม, ลักษณะทางสังคมที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม และลักษณะทางสติปัญญา และความสามารถทางการเรียนที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม

๓.๒ แบบประเมินผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งเป็นแบบประเมินในด้านทัศนคติมี ๓ ฉบับ คือ

๓.๒.๑ แบบประเมินการให้คำปรึกษา ซึ่งผู้วิจัยแปล และดัดแปลงจากเอกสารโรเนียว Counselor Education Division Northern Illinois University 1975 แบ่งเป็น ๒ ตอน ตอนที่ ๑ เป็นตอนที่นักเรียนประเมินผู้ให้คำปรึกษา ตอนที่ ๒ เป็นตอนที่นักเรียนประเมินผลจากการที่ได้รับประสบการณ์ในการเข้ารับการให้คำปรึกษา

๓.๒.๒ แบบวิเคราะห์พฤติกรรมตนเอง ซึ่งผู้วิจัยแปล และดัดแปลงจาก Appendix C. An Instrument for Self Analysis of Personal and Group

Skills ประกอบด้วยข้อความ ๑๗ ข้อ ที่กระตุ้นให้นักเรียนระลึกถึงประสบการณ์ที่ได้รับใน
กลุ่ม และให้คะแนนตัวเองจากพฤติกรรมที่นักเรียนกระทำไป^๑

๓.๒.๓ แบบประเมินผลตนเอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยข้อ
ความ ๑๑ ข้อ ซึ่งให้นักเรียนประเมินเกี่ยวกับทักษะในการสื่อสาร ที่นักเรียนใช้ในการเข้า
รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

๔. เวลา ผู้วิจัยใช้เวลาในการศึกษาริวิจัยดังนี้

๔.๑ การฝึกการรับความรู้สีก่อน ใช้เวลาในวันเสาร์ (นอกเวลาเรียน)
โดยใช้เวลาในการฝึก ๕ กิจกรรม ๆ ละประมาณ ๑ - ๑^๑/_๒ ชั่วโมง

๔.๒ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มใช้เวลาในชั่วโมงกิจกรรมสำรวจ และเวลา
เลิกเรียนโดยใช้เวลาในการให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ ๒ ครั้ง เป็นเวลาติดต่อกัน ๕ สัปดาห์
รวม ๑๐ ครั้ง ๆ ละประมาณ ๑ ชั่วโมง

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ มีความเต็มใจเข้าร่วมในการทดลอง
๒. ผู้วิจัยถือว่าคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบนั้น มีความเชื่อถือได้ ตรง
ตามความรู้สึกที่มีอยู่จริง
๓. เครื่องมือที่ใช้มีความเที่ยง (Reliability)

ความจำกัดของการวิจัย

๑. ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒. ตัวแปรที่ศึกษา คือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และการฝึกความรู้สีก่อนเท่านั้น

^๑Geoge Henderson, Human Relations (Norman University
of Oklahoma Press, 1947) pp. 429 - 430

คำจำกัดความ

Wilson

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คือ การสร้างกระบวนการ เพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับ
อบอุ่น และเป็นกันเอง เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่ม ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความ
รู้สึกนึกคิดที่มีต่อกันให้ได้เข้าใจตนเอง และผู้อื่นดีขึ้น อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง
ต่อไป

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทั้ง ๑๐ ครั้ง มีเนื้อหาในการอภิปรายใน ๒ รูปแบบคือ

๑. Leader Structured ผู้วิจัยในฐานะผู้นำกลุ่ม เป็นผู้กำหนดหัวข้อ หรือ

แนวทางในการอภิปราย ในครั้งที่ ๑ - ๗ ดังนี้คือ

ครั้งที่ ๑ ผู้นำกลุ่มอธิบายกฎของกลุ่ม สมาชิกแนะนำตัว

ครั้งที่ ๒ สมาชิกบอกสิ่งที่ตนชอบในตัวสมาชิกอื่น

ครั้งที่ ๓ สมาชิกบอกสิ่งที่ตนไม่ชอบในตัวสมาชิกอื่น

ครั้งที่ ๔, ๕ สมาชิกบอกข้อดีข้อเสียของตนเอง อภิปรายถึงวิธีแก้ไขปรับปรุง

ครั้งที่ ๖, ๗ สมาชิกในกลุ่มอภิปรายจากคำกล่าวที่ว่า "People are lonely

because they build walls instead of bridges" สมาชิกมีความเห็นคล้อยตาม

หรือขัดแย้งประการใด และอภิปรายในหัวข้อที่ว่า "หากสมาชิกต้องการจะผูกมิตรกับใครก็ตาม

สมาชิกจะแสดงพฤติกรรมต่อเขาอย่างไร"

๒. Group - Structured เป็นตอนที่เปิดโอกาสในสมาชิกในกลุ่ม เป็นผู้กำ-

หนดหัวข้อในการอภิปราย ในครั้งที่ ๘, ๙, ๑๐

การปรับตัวด้านสังคม เป็นคะแนนที่ได้จาก แบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทาง

สังคม ซึ่งเป็นแบบ Semantic Differential Scale ของ วิลม โจนส์ วีระ นักเรียนที่

ได้คะแนนจากแบบสำรวจนี้สูง แสดงว่ามีการปรับตัวทางสังคมที่ดี ในทางตรงข้ามถ้าได้คะแนน

จากแบบสำรวจนี้ต่ำก็แสดงว่ามีการปรับตัวทางสังคมที่ไม่ดี

นักเรียนที่เพื่อนซิงซัง คือนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบสังคมมิติ อยู่ในกลุ่มต่ำ ๒๕%

นักเรียนที่เพื่อนชอบ คือนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบสังคมมิติอยู่ในกลุ่มสูง ๗๕%

การจัดกลุ่มแบบวิวิธภันธ์ (Heterogenous) คือการจัดกลุ่มที่ประกอบด้วยนักเรียนที่เพื่อนซิงซัง ๕ คน และนักเรียนที่เพื่อนชอบ ๓ คน

การจัดกลุ่มแบบเอกภันธ์ (Homogenous) คือการจัดกลุ่มที่ประกอบด้วยนักเรียนที่เพื่อนซิงซังล้วน ๘ คน

การฝึกการรับรู้ความรู้สึกก่อน คือการฝึกที่มุ่งในการส่งเสริมสมรรถภาพ ในการสื่อสารสนทนา และความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น ซึ่งคัดเลือกรวมมาจากกิจกรรมชั้นนำที่ใช้ในการฝึกความไวในการรับรู้ความรู้สึก (Sensitivity Training) ซึ่งปรับปรุงโดย สุธิรพันธ์ กรลักษณ์ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรม ต่อไปนี้

๑. การมองโลกมนุษย์
๒. ข้าวลือ
๓. การฝึกทักษะในการฟัง
๔. การยอมรับและการปฏิเสธ
๕. การแสดงบทบาทตรงข้ามกับบุคคลิกภาพ
(รายละเอียดดูภาคผนวก ค.)

สุธิรพันธ์ กรลักษณ์, "การฝึกฝนประสาทรับรู้ความรู้สึก," วารสารจิตวิทยาคลินิก

(มกราคม, ๒๕๑๖) : ๑๗ - ๖๓

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

๑. ช่วยให้ทราบถึงประสิทธิผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่เพื่อนชิงชิง
๒. ช่วยให้ทราบถึงประสิทธิผลของการฝึกบางอย่าง ในการเสริมสร้างสมรรถภาพในการสื่อสารสนทนา และความเข้าใจในตนเอง และผู้อื่น ที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่เพื่อนชิงชิง
๓. ในแง่ของการประยุกต์ การวิจัยนี้ได้เสนอโครงสร้าง สำหรับการให้การศึกษา หรือแบบกลุ่ม รวมกับการฝึกบางอย่าง เพื่อการพัฒนาพฤติกรรมบางอย่างให้ดีขึ้น และโครงสร้างนี้น่าจะเป็นประโยชน์กับงานวิจัยอื่นต่อไปอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย